

NÉGY VERS

PARANCS JÁNOS

FIATAL LÁNY

Gyöngé csontjai sajognak,
érelődő ízek és illatok,
álmában a párnát szorítja,
csattog kék lepkeszárnya,
elúszik némán a barbár
városok fölött lebegve,
más korba és más égitestre
röpíti misztikus utazása,
a valóság az álom folytatása,
úgy véli, nincsen lehetetlen,
mégis mit megkíván, nincs sehol,
hátrál előle egyre és hívja,
csalogatja, sürgeti a vágy,
nem érti félelmét, iszonyát,
remegő testét forróság önti el,
hideg verejtéktől lucskosan
hánykolódik az ágyon,
domborodó csúcsos keblei
feszülnek és bizseregnek,
hullámzó hasa, barna köldöke
fénylik, mint aranyló olajbogyó,
harmattól csillogó imola
ringatózik csipője árnyas
rejteken a puha homályban,
sóvárgó érzékszerveit megsebzik
félszavak és pillantások,
nyugtalanítják látomások,
rémíti a bakszagú éj,
sorsa ellen, vágyai ellen
hiába lázad, semmit nem tehet,
sem ő, sem bárki más, akárki,
készülődik az elszánt horda,
hogy ellenkezését megostromolja,
s a vérben úszó ezüst holdat
egyikük biztos eléri majd,
ünnepe legyen a vereség napja,
ne sújtsa őt a bánat, s baljós haragja,
ragyogjon és tündököljön,
legyen övé a boldog önfelvedtség,

a játék izgalma s kegyelme,
úgyis megérkezik majd rendre,
az öröm után a gyász, a gyötrelem,
a csontokat szaggató fájdalom,
a fuldoklás, a vesszőfutás,
mindaz, amitől hiába rettegünk,
és amit el nem kerülhetünk,
mert vendégek vagyunk itt csupán,
akiket fölkap és elsodor az idő.

1968. május

HULLÁMVERÉS

Lassan kidőlnek,
földdel keverednek,
patakmeder-ágyban,
alszanak sás és fű között,
iszapba fúrják fejüket,
rózsaszín habokba merülnek,
elúsznak lomhán a hold alatt,
botladoznak a csillagok porában,
lobognak borzas álmaik,
kibontott kékarany hajfonatok,
testünkre várnak hegyes karók,
őket átdöfte már valamelyik,
vérük megalvadt, fekete
csomókká száradt a napon.
emlékük akár a csont fehér,
szétporlad örökre, és a szél
fölkapja, lebegteti, elsodorja,
és semmivé lesz az engedelmes,
a bátor és közönyös csapat,
semmivé lesz minden egykoron,
hömpölyögteti, görgeti a szél,
a cudar idő beszipantja őket,
kásás fényben ringanak súlyosan,
elmerülnek opálos üvegpálotában,
csillogó rézpénzek a semmi tenyerén,
a lenti homályban, fölöttük a tenger,
s a verdeső szárnycsapások.

1968. május

ŐSZINTE GYILKOS

Ami megtanulható, a mozdulat,
a lelketlen mechanizmus,
a villámgyors ütés,
nem érdekfeszítő, inkább unalmas,
és nem érdemes megpróbálni,
kicsavarom a galamb nyakát,
fültövön vágom a nyulat,

leszúrom a rúgkapáló kecskegidát,
körben véres tetemek,
szőrös, tollas dögök,
vérszagtól megrészegült legyek,
keringenek a szűkölő sovány kutyák.

A legnehezebb abbahagyni,
a kéz szorgalmasan végzi dolgát,
ütemre összerándul, lecsap és visszaugrik,
harang kondul, lüktető lökések,
a csirke fej nélkül rohan, port kavar,
a húsdaráló csattog és forog tovább,
kés-hideg nyilallás lapockám alatt,
fejemen tüzes abróncs, szorító pántok,
ide-oda lengő inga vagyok,
kezemben virágcsokor, recsegés-ropogás.

1968. május

KEDVEZŐ ALKALOM

Gúnyos fintor, szorongó csodálkozás,
oldalra hajló fej profilból,
gyanútlan pillantása végzetes,
a megtorlás gyors és szabályos,
és elkerülni nem lehet,

hiába ravasz közönye,
álmos tekintete,
ingerlő némasága,
nem segít rajta semmi már,

csak a kedvező alkalomra lesnek,
elkapják, földre teperik,
nyelvét kitépik, megtiporják,
bőre alá söt gyömöszőlnek,

szemhéját levarrják,
csalánból font korbáccsal
combjai közé csapnak,

meggyalázott testét
sósavval locsolják,
csontjait összetörik,

kicsontozott maradékát
széttépik a kutyák,
fölfalják a halak,

emléke a gyilkosok arcán,
üveges tekintetük mélyén tűzfolyam,
pezsgő áradat, örvénylő iszonyat.

1968. május